

Thomas Molnar És Peter Molnar Zebegényben

Zebegényi nyaralás 1940-ben, az öcsém, Péter és én játszunk egy papírmásé várral és ólomkatonákkal. Minden évben Zebegényben nyaraltunk. Balatonon nem voltunk, és külföldön sem voltunk soha. Kétszer voltam valami távoli rokonnál nyaralni Marcaliban. Azoknak volt egy nagyon kedves lányuk, aki jól zongorázott, és megvult neki az összes korabeli sláger kottája. Az az egész család odaveszett Auschwitzban. Zebegényben mindig ugyanarra a helyre mentünk, egy parasztházba. Ez nem bent a faluban volt, hanem egy kilométerrel arrébb Vác felé, egy gyönyörű szép erdő közepén, egy tanya. Az egész házat béreltük, a tulajdonosok nem ott laktak. Nem csak mi voltunk ott, a szűk család. Sokszor volt ott Rózsi, anyám testvére, Berger Józsi is egy párszor, a

Róna család. Meg jöttek látogatók minden hétfőn. Általában két hónapot, június-júliusban voltunk ott, de amikor Péter tébécés volt, akkor egész nyáron. Péter négy-öt éves korában tüdő tébécét kapott egy Müller nevű marcali rokontól, és az orvos azt mondta, hogy maximum hat hónapja van még. Akkor anyám levitte Zebegénybe, egész nap zöldséggel meg mindenféle egészséges dolgokkal etette. Rengeteget pihent, anyám állandóan mesélt neki, és valahogy itt kikúrálódott. Gyerekkoromban rengeteg ajándékot kaptam. A születésnapomra, de úgy is, hogy nem volt semmi alkalom. Mindenem volt. Volt Märklinem, kisvasutam, rengeteg ólomkatonám, aztán, amit nagyon szerettem, ilyen kirakós puzzle, nem tudom, magyarul hogy mondják. Nem kockák voltak, hanem ugyanolyan volt, mint most, ilyen amőba alakú. Aztán rengeteg könyvet kaptam. Kisebb koromban ilyen kemény kihajthatóságokat, amikből nagyon jó házakat meg várakat építettem. De elég zárkózott gyerek voltam.